

For en ny verdensorden baseret på modsætningernes sammenfald. Helga Zepp- LaRouche holder tale ved konferencen i Paris, 8. november 2025

Ikke korrekturlæst

8. november 2025 (EIRNS) – Her er talen, som Schiller-Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, holdt ved konferencen i Paris den 8. november:

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil gerne tale til jer om den nye verdensøkonomiske orden baseret på princippet *coincidentia oppositorum* – modsætningernes sammenfald. Jeg må begynde med følgende: En institution ved navn *Economic Society for Westphalia and Lippe* har sammen med en jury bestående af personligheder fra politik og erhvervsliv – herunder Sigmar Gabriel, Cem Özdemir, Friedrich Merz og Frank-Walter Steinmeier – besluttet at tildele NATO den Westfalske Fredspris for 2026. Begrundelsen er NATOs vedvarende fredsarbejde. Prisen er på 100.000 euro og skal deles med en ungdomsorganisation ved navn *socioMovens*, som har til opgave at bringe en vestligt orienteret ungdomskultur til Østeuropa. Det er altså en af de typiske NGO'er, der forsøger at forberede farverevolutioner og lignende. Hvis man vil være sarkastisk, kunne man sige, at NATO har akut brug for pengene for at blive klar til krig – for det er de åbenbart ikke.

Næste år skal der være en stor fest i rådhuset i Münster for at fejre den Westfalske Fred. Jeg ved ikke, om man forstår,

hvor perverteret og fuldstændig på hovedet denne tilgang er. Derfor foreslår jeg, at Westfalens og Lippes økonomiske selskab tildeles George Orwell-prisen i 2026. Mange af jer kender George Orwell. Han skrev flere bøger, hvoraf den mest berømte nok er *1984*, der beskriver den absolutte dobbelttale og *Newspeak*, hvorfra man har skabt begrebet dobbelttænkning som et nyt ord for løgn og manipulation gennem sproget. Så hedder for eksempel i *1984* Ministeriet for Tortur »Ministeriet for Kærlighed«. Ministeriet for Løgne og Propaganda hedder »Ministeriet for Sandhed«. Ministeriet for Sultstyring kaldes »Ministeriet for Overflod«. Og så videre. Den åbenlyse overtrufning af Goebbels, som en sådan tilgang frembringer, kan man se i argumenterne for beslutningen om at give denne pris til NATO: den ansvarlige støtte til Ukraine, at NATO koordinerer hjælpen i overensstemmelse med international lovgivning i solidaritet, men uden selv at blive en del af konflikten.

Dette er helt utroligt, fordi det strider mod den officielle NATO-fortælling, der insisterer på, at alle, der taler om Ukraine, skal indlede deres tale med sætningen: »Ruslands uprovokerede, ulovlige angrebskrig.« Dette er åbenbart et af de absolutte dobbeltskydige udtryk, som vi ikke længere bør tolerere. Enhver med historisk hukommelse vil huske de løfter, der blev givet i forbindelse med den tyske genforening og afslutningen på den kolde krig, da udenrigsminister James Baker og Hans-Dietrich Genscher lovede Gorbatsjov og Sjevardnadze, at NATO ikke ville rykke »en tomme mod øst«. Det, der fulgte, var fem udvidelser af NATO mod øst – nu seks, efter at Sverige og Finland er tiltrådt – uden at spørge befolkningerne, om de var enige. Så nu er det 1.000 km mod øst plus det løse. Vi har altså en fuldgældig Cubakrise i omvendt retning.

Hvis man har fulgt begivenhederne i de sidste årtier, har NATO også været et instrument til etablering af en unipolær verdensorden baseret på det anglo-amerikanske særlige forhold.

Under NATOs auspicer har man haft regimeskift, farverevolutioner og interventionistiske krige i Afghanistan, Irak, Libyen, Syrien osv.

Når prisen skal udddeles næste år, er der ingen tvivl om, at krigen i Ukraine vil være tabt – for den er allerede tabt nu. Hvis denne dynamik ikke skal føre til en optrapning, der ender i en global atomkrig, må vi fuldstændig afvise enhver form for dobbelttydighed og radikalt ændre den vestlige tilgang til international politik. Vi er nødt til at erstatte politikken om at påføre Rusland et strategisk nederlag, for et sådant nederlag er fuldstændig umuligt. Rusland er allerede nu den stærkeste atommagt. Med deres nyeste våben – Oresjnik, Burevestnik og Poseidon – har Rusland udviklet en teknologisk militær fordel. Derfor kan det ikke besejres; men hvad der kan ske, er, at hele menneskeheden udryddes.

Ser vi på situationen i Sydvestasien, er der – trods den våbenhvile, der angiveligt trådte i kraft den 11. oktober – blevet dræbt mere end 200 mennesker og såret over 600. På blot én nat blev over 100 mennesker dræbt, heraf 46 børn. I alt er 10 % af hele den palæstinensiske befolkning blevet udryddet.

Nu skal det næste kapitel – den uprovokerede krig mod Venezuela – angiveligt begynde. Ifølge et nyt memorandum fra *Veteran Intelligence Professionals for Sanity* kan dette føre til forskellige grader af blodsudgydelse og potentielt et fuldstændigt oprør i hele Latinamerika mod USA – i værste fald med en konflikt med Rusland og Kina. For ikke at nævne den kommende krig med Kina, som krigsmagerne længe har drømt om.

Tager man et skridt tilbage og ser på den nuværende verden, som om man betragtede den fra Den Internationale Rumstation – eller fra et endnu højere synspunkt, hvor man kunne se verden ovenfra, hævet over rum og tid – hvilket billede af menneskeheden ville man så se? Er vi en art af uopdragne, ubehagelige småbørn – ikke alle småbørn er grimme, men nogle sparker ret godt til ens ben – som efter at have spillet

Pokémon og voldelige videospil nu leger med atomraketter, indtil vi alle er døde? Eller er vi den kreative art, begavet med fornuft? Det store spørgsmål, som hele menneskeheden står overfor, er: Kan vi give os selv en international orden, der etablerer varig fred og en harmonisk udvikling af alle nationer og civilisationer på Jorden? For det er netop det, der er brug for.

Vi har – meget realistisk og praktisk – brug for en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager højde for sikkerheds- og udviklingsinteresserne for hvert eneste land på kloden. Der er en stor præcedens for det. Jacques [Cheminade] henviste til den i morges: den Westfalske Fred. I 1648 afsluttede den de 150 års religionskrige i Europa og indledte etableringen af folkeretten. Det vigtigste princip, der kom ud af den, var, at enhver fred kræver, at man altid tager hensyn til den andens legitime interesser; at man for fredens skyld erstatter had med kærlighed og tilgiver og glemmer alle de forbrydelser, den ene side har begået mod den anden – og omvendt. Den fastslog naturligvis princippet om udelelig fred. Alle disse principper er blevet overtrådt af NATO. Den fastslog princippet om suverænitet og ikke-indblanding – at hver stat har eksklusiv suverænitet over sit territorium og sine indenrigsanliggender. NATO har klart overtrådt dette, om ikke i ord, så i praksis, hvis man husker Victoria Nulands ord om, at det amerikanske udenrigsministerium alene brugte 5 milliarder dollar på NGO'er i Ukraine, hvilket banede vejen for den Orange Revolution og siden Maidan.

Den Westfalske Fred fastslog også princippet om ikke-indblanding i andre landes interne anliggender. I 20 år i Afghanistan forsøgte NATO at påtvinge vestlige værdier. I husker alle, hvad resultatet blev – mennesker, der hang ud af fly, da man forlod Kabul. NATO er identisk med princippet om interventionistiske krige; »retten til at beskytte« blev til opgivelsen af den Westfalske Fred. Kender man denne historie, er det en alvorlig fornærmelse mod europæiske og andre

borgeres intelligens at give fredsprisen til NATO. Den Westfalske Fred fastslog også princippet *cuius regio, eius religio*, hvilket betyder, at uanset hvilket land man befinder sig i, har man ret til sin egen religion. Den garanterede for eksempel kristnes ret til at udøve deres tro offentligt i fastsatte tidsrum. Dette er også blevet krænket kontinuerligt – gennem dæmonisering af islam og af den russisk-ortodokse kirke.

Den Westfalske Fred fastslog ydermere, at alle stater – uanset størrelse eller magt – er lige under international lov. Den skabte et system af sameksisterende stater og fastsatte som præcedens princippet om diplomati til konfliktløsning, ikke krig. Den afsluttede krigen, omdefinerede de territoriale grænser i hele Europa, fjernede krigstidens handelsbarrierer, garanterede en vis grad af fri sejlads på Rhinen og skabte en ny politisk orden baseret på suveræne stater. Men vigtigst af alt: Den etablerede diplomati som vejen til at løse konflikter. Intet af det, NATO har gjort, afspejler ånden i den Westfalske Fred.

De forskellige krigsførende parter kom dengang sammen, fordi de indså, at hvis krigen fortsatte, ville der ikke være nogen tilbage til at nyde sejren, i betragtning af at allerede en tredjedel af befolkningen, husdyrene og landsbyerne var blevet ødelagt. Er det ikke endnu mere tilfældet nu end nogensinde, at hvis krigen fortsætter, vil ingen kunne nyde resultatet, fordi ingen vil overleve en global atomkrig?

For nylig ændrede den amerikanske tænketank RAND Corporation en tidligere vurdering om, at det ville være bedre at gå i krig med Kina tidligere. På grund af Kinas spektakulære fremgang måtte man forvente, at jo længere man ventede, desto større fordel ville Kina have. Den politik er nu blevet erstattet af noget, de kalder »kontrolleret rivalisering«, åbenbart fordi de indser, at toget er kørt, og at USA ikke kan vinde en krig mod Kina på dette tidspunkt. Men så konkluderer papiret, at en samarbejdende sameksistens ikke er mulig, fordi

de to lande ikke har nogen fælles interesser. Det er en meget vigtig aksiomatisk antagelse, som vi må angribe. For hvis menneskeheden ikke kan komme videre end idéen om, at to lande ikke har nogen fælles interesser – at intet forener dem – så vil det logiske resultat være en tredje verdenskrig.

Derfor lægger vi så stor vægt på pave Leo XIV's indgriben, da han i sin jubilæumstale den 25. oktober påkaldte Nikolaus af Cusa og idéen om modsætningernes sammenfald. Jeg citerer Leo XIV, der sagde:

»I en anden urolig tid, det 15. århundrede, havde Kirken en kardinal, der stadig er lidt kendt i dag. Han var en stor tænker og en tjener for enhed. Hans navn var Nikolaus, og han kom fra Kues i Tyskland, og han er kendt som Nikolaus af Cusa...«

»Mange af hans samtidige levede i frygt; andre greb til våben og forberedte nye korstog. Nicolaus valgte imidlertid fra ung alder at omgås dem, der nærede håb. [Og sammen med dem] udviklede han nye discipliner, genlæste klassikerne og vendte tilbage til kilderne. Han troede på menneskeheden. Han forstod, at der findes modsætninger, som må holdes sammen; at Gud er et mysterium, og at det, der står i spænding, finder enhed. Nicolaus vidste, at han ikke vidste, og kom dermed til stadig dybere forståelse af virkeligheden.«

For dem, der kender kirkens historie, er dette en absolut revolutionerende udtalelse, for der findes to traditioner i den katolske kirke. Den ene kan kaldes den fundamentalistiske fraktion: dem, der hævder, at alene Bibelen giver viden om, hvad Jesus Kristus og kristendommen handler om. Den anden, den augustinske tradition, hævder, at der ikke er nogen modsætning mellem tro og videnskab. Jeg hævder, at al fremgang i Europas historie inden for videnskab og kunst stammer fra den sidstnævnte traditions indflydelse, mens den første har virket som en hindring; det er disse mennesker, der har ført os ud i korstog, religionskrige og nogle af menneskehedens mørkeste

kapitler. Nicolaus af Kues blev sat på *indeks* efter Tridentinerkoncilet: Man måtte ikke læse hans skrifter eller rose hans arbejde. Det varede længe, og som følge heraf blev Nicolaus af Cusa, trods sin helt fremtrædende rolle i skabelsen af den italienske højrenæssance, i praksis sat ud af spillet. Nogle kendte hans bøger – i enkelte klostre havde man manuskripter – men det var ikke et almindeligt diskussionsemne.

Så sent som i begyndelsen af 1990'erne rejste jeg til Brasilien, til en by i det sydvestlige Brasilien – Anápolis. Der mødte jeg en hel dominikanerorden. Det blev til en stor session om Cusa, fordi de vidste, at jeg gjorde mig til talskvinde for ham. De medbragte bøger og sagde: »Nej, det er kætteri! Han hører ikke til i Kirken.« Vi havde en lang diskussion på flere timer, hvor de gjorde meget for at overbevise mig og få mig til at opgive dette »kætteri«. Det lykkedes dem naturligvis ikke.

At paven nu indtager denne holdning, har ikke blot den betydning, jeg netop har nævnt; det angår også Kirkens interne hygiejne. Kirken har altid ønsket at sætte alle paver og kardinaler på linje: man siger ikke, at denne var en god pave, og den anden en dårlig. For dem er det én kirkehistorie. Men når paven i en tale siger, at »andre greb til våben og forberedte nye korstog«, er det en meget klar fraktionserklæring imod dem, der stod bag korstogene. Leo XIV's uddybende henvisning til Nicolaus af Kues – som jeg kun har citeret kort – er derfor af største strategiske betydning, fordi den repræsenterer en tankegang, der gør det muligt at løse tilsyneladende umulige problemer. Han introducerer en helt anden tilgang. For at forstå metoden må man fuldstændig afvise den aristoteliske tænkemåde i modsætninger. For eksempel udsagnet om, at A aldrig kan være B, hvilket i den traditionelle logik betragtes som et ontologisk princip.

Aristoteles skriver i sin *Metafysik*: »Men det sikreste princip af alle, hvor fejl er absolut umulig ... hvad det er, vil vi nu

angive; for det er umuligt, at det samme i samme henseende og på samme tid både tilkommer og ikke tilkommer det samme. ... Man har netop antaget, at det er umuligt, at noget både er og ikke er på samme tid.» Det giver i en nøddeskal logikskolens trosbekendelse.

Nicolaus udviklede et andet princip i *De Docta Ignorantia*. Nogle år senere erfarede han, at en af tidens mest fremtrædende tyske aristoteliske skolastikere, Johannes Wenck, havde angrebet skriftet i *De Ignota Litteratura* og kaldt det kætteri. Cusa svarede i *Apologia Doctae Ignorantiae*, et kort skrift. Ønsker man at begive sig ind på dette svære område – alt er jo skrevet på 1400-tals latin – kan man med fordel begynde med *Apologia*, der giver et umiddelbart indblik i kontroversens kerne. Her skriver han, at den aristoteliske sekt, som i dag dominerer Kirken, desværre ikke tænker på et højere niveau end *ratio* – dyrenes rationelle tænken, som Philo allerede havde understreget. Ethvert dyr kan slutte ud fra sansede ting; det er ingen stor bedrift. Det ville derfor næsten være et mirakel, om de (den aristoteliske sekt) ville opgive Aristoteles og formå at tænke på et højere niveau.

I modsætning til den aristoteliske metode, der vikler sig ind i kampen mellem modsætninger, svarer synspunktet i »sammenfaldet« (*coincidentia*) til at betragte udviklingen fra et højt tårn: Står man der, ser man ovenfra den søgende (subjektet), det søgte (objektet) og selve søgeprocessen. Med andre ord får man et helt andet, dynamisk blik.

Nicolaus udviklede også begrebet *forudviden* – en forudgående viden om, hvad der skal søges. Uden en sådan forudviden står man blot med et resultat, uden at vide om det fundne faktisk er det søgte, fordi man mangler kriterier for metoden. Det er åbenlyst skæbnen for mange, der søger på internettet hele dagen: de finder ting, men ved ikke, om det er det, de søgte efter.

I skriftet *De Visione Dei* – et smukt lille værk skrevet til

munkene i Tegernsee – forsøger han at beskrive, hvordan man kan blive bevidst om dette princip. Han bruger et ikon og lader munkene stå i en halvcirkel omkring det. Når man bevæger sig fra den ene munk til den anden, oplever hver enkelt, at Kristus-ikonets blik hviler direkte på ham. Det er en *manuductio* (pædagogisk ledetråd) til, hvordan man når frem til »modsætningsvæggen«, hvor man i det sidste skridt mentalt må springe over muren, fordi adgangen til denne grænse ikke kan opnås uden et fuldstændigt perspektivskifte.

Cusa anvendte denne metode på et problem, som alle tænkere før ham var strandet på – cirkelns kvadratur. Han afviste Archimedes' fejlagtige antagelse, der benyttede udtømningsmetoden: at man, ved at føje stadig flere hjørner til en polygon inden for og uden for cirkelomkredsen, til sidst ville nå frem til kommensurabilitet mellem de to geometriske former – at den mangesidede polygon og cirklen ville blive ét. Cusa afviste dette og insisterede på, at jo flere hjørner man føjer til polygonen, desto længere fjerner man sig fra cirklen, fordi de to er uforenelige.

Nicolaus udviklede også det, som professor Haubst – en af grundlæggerne af Cusanus-Gesellschaft, der fortjenstfuldt genoplivede interessen for Nicolaus af Kues, fordi han vidste, hvor Cusas forskellige skrifter befandt sig – kaldte »den biogene lov om evolution«. Haubst sagde ofte til sine elever: »Gå til dette britiske museum eller bibliotek – så finder I manuskriptet dér.« Det gjorde de som regel, og han blev derfor helt central for indsamlingen af prædikenerne og andre skrifter, hvilket skabte international begejstring i det intellektuelle akademiske miljø omkring Cusa.

»Den biogene lov om evolution« er idéen om, at ingen art i artshierarkiet udvikler sit fulde potentiale, medmindre den deltager i mindst ét punkt i den næste højere art. Dette går ikke fra det lavere til det højere, men omvendt – fra det

højeste til det laveste. I Gud, den Ene, eksisterer alle tilsyneladende modstridende væsentlige årsager i en grundlæggende sammenhæng, før de adskilles i differentieringer. Mennesket hæves til sin fulde accentuering ved at deltage i Gud gennem sin *vis creativa*, sin skabende kraft. Mennesket er kun fuldt menneske, når det deltager i Guds kreativitet og bliver »en anden Gud«. Dyret udfolder tilsvarende sit fulde potentiale ved at deltage i mennesket – hvilket enhver kender forskellen på et husdyr og et vildt dyr som konkret eksempel på.

Metoden til at tænke i modsætningernes sammenfald gør det dermed muligt først at tænke den ene menneskehed i al dens kompleksitet og udvikling – ikke statisk, men sådan at den kontinuerlige udvikling er en ontologisk primær virkelighed. Derfor løses konflikter ikke ud fra den aristoteliske metode, hvor modsætninger kædes til kompromiser på laveste fællesnævner eller til en aritmetisk mellemløsning. Man må i stedet finde det iboende princip, der udgår fra den højere enhed og løfter alle parter – således at alle konfliktparters orientering hæves, så de kan se deres fælles interesse og enheden i deres mål. Denne enhed er ikke ensartethed, men tværtimod et gensidigt fordelagtigt samarbejde mellem suveræne stater, der respekterer forskellige samfundssystemer og arbejder sammen som i en kontrapunktisk fuga, hvor hver stemmes fuldendelse interagerer med og optimerer den næste, og hvor systemets energi øges for alle deltagere. Harmoni i makrokosmos – fred på Jorden – kan kun eksistere, hvis alle mikrokosmos, alle nationer, udvikler deres fulde potentiale og ser det som i deres egen interesse at støtte alle andres udvikling, og omvendt. Jo mere dette sker, desto flere frihedsgrader opstår – og desto rigere bliver menneskehedens samlede komposition.

Er princippet om modsætningernes sammenfald blot en teori? Nej. Det er faktisk det filosofiske ståsted i politikken hos ledere i den Globale Majoritet, der søger at etablere et nyt

økonomisk og politisk system. Præsident Xi Jinping har udviklet idéen om »menneskehedens fælles fremtid«, den ene menneskehed, og fremlagt fire initiativer: det Globale Sikkerhedsinitiativ, det Globale Udviklingsinitiativ, det Globale Civilisationsinitiativ og det Globale Governance-initiativ. Især det sidstnævnte er en konkret uddybning af principperne fra den Westfalske Fred: nationer forholder sig til hinanden som ligeværdige – store som små; ingen kan overstemmes af andres rå magt; og ikke-indblanding skal respekteres, selv for de mindste stater. Det er et meget gennemtænkt begreb.

Også præsident Putin har opfordret til en ny eurasiatisk sikkerhedsarkitektur, hvor nationer samarbejder som instrumenter i en symfonisk komposition. På det seneste Valdai-årsmøde sagde han: »Dagens verden er et usædvanligt komplekst, mangesidigt system. For at beskrive og forstå det korrekt er simple logiske love, årsag-virkningsforhold og de mønstre, der opstår ud fra dem, ikke tilstrækkelige. Hvad der er brug for her, er en filosofi om kompleksitet – noget, der ligner kvantemekanik, som er klogere og på nogle måder mere kompleks end klassisk fysik.« Her ser vi to ledere fra store lande i det Globale Syd, der klart afviser en snæver aristotelisk metode.

Lad os derfor tage Nicolaus af Kues' begreb om modsætningernes sammenfald til os som rettesnor for politikken over for alle nationer. Det betyder, at vi har en forpligtelse til at få Europa og USA til at samarbejde med BRIKS, SCO, ASEAN, CELAC, Den Eurasiske Økonomiske Union, Den Afrikanske Union, OIC, Golfens Samarbejdsråd m.fl. om at industrialisere Afrika.

I 2050 vil Afrika have ca. 2,5 mia. indbyggere – 1 mia. flere end i dag – som det eneste kontinent med vedvarende demografisk vækst. Vi skal derfor skabe 1 mia. nye produktive arbejdspladser over de næste 25 år. Et smukt eksempel på, hvordan det kan ske, er GERD – Grand Ethiopian Renaissance Dam – der blev opført på få år (angiveligt fem) gennem samarbejde

mellem kinesiske, etiopiske, italienske og franske virksomheder. Anlægget kostede omkring 5 mia. dollar, som i dette tilfælde blev rejst via obligationer udelukkende købt af etiopiske borgere. De 5 mia. dollar afskrives over fem år ved, at værket genererer ca. 1 mia. dollar årligt; derefter bliver det rentabelt. Etiopien er allerede begyndt at eksportere elektricitet til nabolande efter at have dækket eget behov. Dette kan gentages: med Inga-dæmningen i DR Congo; med Transaqua-projektet, der vil lede 3–5 % af Congo-flodens vand i ca. 500 meters højde gennem et system af kanaler og floder til Tchadsøen. Det vil industrialisere 12 lande undervejs og skabe kunstvanding i Sahelzonen, hvilket muliggør landbrug og bidrager til at bekæmpe ustabilitet i regionen.

Dette må naturligvis forbindes med Beringstrædet, som kan bygges – et projekt, der ifølge tidligere drøftelser mellem USA og Rusland under Trump og Putin kunne igangsættes på kort tid. Dermed åbnes infrastrukturforbindelsen mellem Amerika og Asien, så man med højhastighedstog i princippet kan rejse fra Sydchile og Argentina gennem Latinamerika, Mellemamerika, Nordamerika, Canada, Alaska, via Beringstrædet til Eurasien og videre til Spanien – derfra gennem en kommende tunnel under Gibraltarstrædet – og videre med tog hele vejen til Kap det Gode Håb. Man vil praktisk talt kunne rejse jorden rundt på få dage. Andre forgreninger vil naturligvis gå fra Kina, Iran, Indien og Sydøstasien til Filippinerne med færger og andre transportmidler. Et globalt net af infrastruktur, der muliggør rejser på få dage og forbinder hele menneskeheden, vil ændre mentaliteter radikalt. Infrastruktur ændrer, hvordan mennesker tænker; historien bekræfter det hver gang. Dette er også en af kerneidéerne hos Krafft Ehrlicke, den berømte tyske raketforsker, der udviklede begrebet »det udenjordiske imperativ«. Han sagde, at menneskets identitet vil ændre sig fundamentalt, når vi først begynder at rejse sammen i rummet, fordi relationerne mennesker imellem da forandres. Det ser vi allerede hos astronauterne på ISS: De tænker ikke »det er en russer, det er en amerikaner«, men: »Vi er astronauter, der

ser på den lille, skrøbelige blå planet i et enormt univers med billioner af galakser.« At tænke i sådanne størrelser gør det klart, hvorfor vi må løfte blikket fra jorden og se mod stjernerne.

Vi er den kreative art; derfor kan vi skabe en ny æra for menneskeheden. I stedet for at give NATO den Westfalske Fredspris, lad os opbygge en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur – og opløse NATO. Følg Leo XIV's råd: Det særlige ved Nicolaus af Kues var, at han genlæste klassikerne. Som alle humanister, dengang som nu, anbefaler han, at man ikke nøjes med professorers fodnoter, men går tilbage til kilderne – til Platon, til Augustin. Det er den bedste medicin mod »Sandhedsministeriet«: Det lærer os at tænke selv, søge sandheden og blive immune over for manipulation.

Lad os derfor gå til opgaven med glæde og optimisme!